

Nancy Springerová

Obsahuje
bonusovou
povídku

*šprávné
umístění
skřítalek*

*Lucerna - nezbytný
nástroj k prozkoumání
tunelů podzemní dráhy.*

*Katie Reginald,
starý chlupatý přítel,
který mě pozná
v každém převleku.*

Enola Holmesová

PŘÍPAD ZÁHADNÉHO PSANÍ

FRAGMENT

Enola Holmesová

Případ záhadného psaní

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Nancy Springerová
Enola Holmesová – Případ záhadného psaní – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Enola
Holmesová

PŘÍPAD ZÁHADNÉHO PSANÍ

Nancy Springerová

přeložila Vendula Davidová

FRAGMENT

Copyright © Nancy Springer, 2010
Translation © Vendula Davidová, 2024
Cover images © Roma Borman; sutlafk; Martin Bergsma; Eric Isselee;
Lisla; Valery Sidelnykov; Firma V; KathySG; Larissa Kulik; white snow;
Snezhana_G / Shutterstock.com
E-book konverze © Grafické a DTP studio Albatros Media, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-253-6737-7
ISBN e-knihy 978-80-253-6745-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-6754-4 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6755-1 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

Mé matce

ČERVENEC, 1889

„Pane Sherlocku, já sem tak ráda, že vás vidím, vopravdu, a tak vděčná...“ Paní Laneová, věrná služebná rodiny Holmesových, která zná slavného detektiva od dob, kdy byl ještě malým klukem v moc krátkých kalhotách, nedokáže ovládat rozechvění v hlase ani slzy ve svých stárnoucích očích. „... tak vděčná, že ste přijel...“

„Nesmysl.“ Sherlock Holmes se jako vždy ostýchá projevit jakékoli pocity a raději zkoumá dřevěné detaily panství Fern-dell Hall. „Vítám každou příležitost navštívit domov mých předků.“ Má na sobě letní oděv vhodný na venkov – lněný béžový oblek, světle hnědé kozinkové boty a rukavice a loveckou čepici. Na stolek v salóнку odloží rukavice, čepici a vycházkovou hůl a bez otálení přejde k tématu. „Telegram od pana Lanea zněl dost záhadně. Prosím, řekněte mi, co je tak zvláštního na tom balíčku, který se zdráháte otevřít?“

Než paní Laneová stihne odpovědět, do salóнку se přižene její manžel, bělovlasý komorník Lane. Výrazně méně důstojně,

než bývá jeho zvykem, vyhrkne: „Pane Sherlocku! To je od vás tak milé!“ Pak následují ty stejné tlachy. „... takové potěšení pro můj starý zrak... od vás tak pozorné... velmi pěkný den; mohl bych vám nabídnout posezení venku, pane?“

A tak je Sherlock přívětivě usazen na stinnou verandu, kde větřík zmírňuje parno, a paní Laneová mu nabízí limonádu a zákusky. Pak se detektiv vrátí k věci.

„Lane,“ zeptá se váženého komorníka, „co přesně vás s paní Laneovou znepokojuje na tom balíčku, který jste nedávno obdrželi?“

Lane, který už je za ty roky vyškolený řešit myriády nespočetných případů v domě, odpoví metodicky. „Především to, pane Sherlocku, že přišel uprostřed noci a my nevíme, kdo ho tu nechal.“

Slavný detektiv poprvé vypadá o něco méně znuděně. Ve své proutěné židli se nakloní dopředu a otáže se: „Nechal kde?“

„U kuchyňských dveří. Až do rána bychom si ho nevšimli nebýt Reginalda.“

Chundelatá kolie, která dosud ležela bez hnutí opodál, zvedne hlavu, když uslyší své jméno.

„Už ho necháváme spát uvnitř,“ vysvětlí paní Laneová, zatímco svými oblými křivkami vyplní prostor na druhé proutěné židli, „přibývaj mu roky, tak jako nám.“

Reginald znovu položí hlavu na zem a svým huňatým ocasem buší o dřevěnou podlahu verandy.

„Předpokládám, že zaštěkal?“ Sherlock Holmes ztrácí trpělivost.

„Tak tak, štěkal jako tygr, to se musí nechat!“ příkvyuje paní Laneová důrazně. „Ale i tak si myslím, že bychom ho neslyšeli, kdybych nespala v knihovně na rozkládací pohovce. Omlouvám se, pane Sherlocku, ale schody už mi nedělají dobře na kolena.“

„Já jsem ale spal v pokoji pro služebnictvo,“ prohlásí Lane důležitě, „a nic jsem nezaznamenal až do chvíle, než mě paní Laneová přivolala zvonkem.“

„Skákal po kuchyni a štěkal jako lev!“ Paní Laneová podle všeho stále mluví o psovi. Její energické vyprávění výrazně kontrastuje s opatrnou výpovědí jejího manžela, obzvláště vzhledem ke skutečnosti, že tygr ani lev neštěkají. „Bála jsem se cokoli udělat, dokud nepřišel dolů pan Lane.“

Sherlock Holmes se opře o židli a jeho orlí rysy vyjadřují obvyklý výraz zklamání nad pošetilostí lidského pokolení. „Takže, když jste nakonec začali pátrat, našli jste balíček, ale žádné známky po té tajemné osobě či osobách, které ho tam zanechaly v... v kolik to bylo hodin?“

Lane odpoví: „Ve tři dvacet ve čtvrtek ráno, nebo nějak tak, pane Sherlocku. Šel jsem se podívat ven, ale byla moc velká tma a zamračeno, takže jsem nic neviděl.“

„Samozřejmě. Pak jste ten balíček přinesli dovnitř, ale neotevřeli ho. Proč?“

„To bychom si nedovolili, pane Sherlocku. Ta zásilka je v mnoha ohledech zvláštní a je těžké to vysvětlit.“

Zdá se, že se na to Lane i přesto chystá, ale Sherlock Holmes zvedne autoritativně ruku, aby ho zastavil. „Nechám se

řídít svým vlastním úsudkem. Prosím, buďte tak hodný a do-
nešte mi to záhadné psaní.“

Není to ani tak balíček, jako spíš velká obálka vyrobená z hně-
dého papíru slepeného k sobě. Je tak lehká, že se zdá být
prázdná. Nápis na ní ale upoutají pozornost i samotného
Sherlocka Holmesa. Obálka je celá pokrytá hrubě naskicova-
nými černými ornamenty. Všechny čtyři strany lemují tlusté
čáry, které přechází do různých přesmyček, spirál a klikyhá-
ků. Šikmo přes rohy jsou nakreslené tučně obtažené kulaté
a mandlovité tvary, které připomínají zírající oči.

„Běhá mi z toho mráz po zádech, to můžu říct,“ prohlásí
paní Laneová při pohledu na obálku a pak se pokřižuje.

„To bude s největší pravděpodobností účel. Ale kdo...“ Sherlock
Holmes nedokončí otázku a prohlíží si ostatní kresby na obálce.
Každý kousek pokrývají náčrty ptáků, hadů, šípů, astrologic-
kých znamení, půlměsíců a paprsků. Vypadá to, jako by se někdo
bál nechat místo pro něco dalšího, až na velký kruh umístěný
uprostřed. Tento prostor vypadá na první pohled prázdný, pro-
tože je zlověstně ohraničený řadou protínajících se čar. Ale Sher-
lock Holmes vytáhne lupu a zkoumá obálku kousek po kousku.
S intenzitou, i pro něj nezvyklou, se zaměří na středovou kresbu.

Po chvíli lupu odloží, zjevně nevědomky přímo na podnos
se zákusky, a s obálkou na klíně se zadívá na dubové lesy
Ferdellu.

Pan a paní Laneovi si beze slov vymění pohledy. V tichu je
slyšet jen chrápaní kolie Reginalda.

Sherlock Holmes zamrká, podívá se na spícího psa a pak se otočí na komorníka a jeho ženu. „Všimli jste si těch kreseb tužkou?“ zeptá se.

Lane odpoví nezvykle formálně, skoro až opatrně: „Ano, pane, všimli.“

„Já je teda svýma starýma vočima vůbec neviděla,“ prone-se paní Laneová, jako kdyby se přiznávala k nějakému hříchu, „dokud mi je pan Lane v ranním světle neukázal. Na tom hnědým papíru jdou sotva zaznamenat.“

„Předpokládám, že bylo jednodušší je rozpoznat předtím, než je někdo pokreslil těmito uhlovými vzory.“

„Uhlovými?“ vykřiknou oba Laneovi naráz.

„Nepochybně. Při bližším prozkoumání můžete vidět zrnitost a šmouhy. Uhel téměř zastínil kresbu, kterou zcela jistě někdo vytvořil jako první. Co si o ní myslíte?“

Manželé se na sebe nervózně podívají, a potom Lane odpoví: „Velmi pěkná a drobná kresba květiny...“

„Chryzantémy,“ přeruší ho Sherlock poněkud příkře.

„... uprostřed věnce z rostlin.“

„Břečťanu,“ podotkne Sherlock ještě odměřeněji. „Nepoznává náhodou někdo z vás styl toho umělce?“

Ticho.

Laneovi vypadají nešťastně.

„No,“ promluví paní Laneová nakonec, „připomíná mi to...“ Ale zdá se, že není schopná dokončit větu.

„Nepřísluší nám se k tomu vyjadřovat, pane Sherlocku,“ omlouvá se Lane.

„Ale no tak.“ Sherlockův tón prozrazuje jeho rychle se měnící náladu. „Oba víte stejně dobře jako já, že ty obrázky nakreslila moje matka.“

Mluví o lady Eudorii Vernet Holmesové, která je více než rok nezvěstná, ačkoli se nepředpokládá, že by šlo o násilný trestný čin. Je pravděpodobnější, že tato postarší výstřední dáma jednoduše utekla.

A krátce po ní učinila to samé i její dcera, Sherlockova mnohem mladší sestra, Enola Eudorie Hadassah Holmesová, které bylo v té době čtrnáct let.

Následuje dlouhá pauza, než se paní Laneová nesměle zeptá: „Pane Sherlocku, víte něco o lady Holmesové nebo slečně Enole?“

„Ach.“ Jestli slavný detektiv cítí zvláštní směsici emocí, když slyší sestřino jméno, rozhodně je nedává na své jestřábí tváři znát. „Ano, několikrát jsem Enolu potkal v Londýně, ačkoli nikdy k mému uspokojení.“

„Ale daří se jí dobře?“

„Až příliš dobře. Nejdříve to vypadalo, že je spolčená s matkou, se kterou komunikovala přes zašifrované vzkazy v osobní rubrice *Pall Mall Gazette*.“

Paní Laneová se podívá na manžela, který si odkašle, než se odhodlá zeptat: „Vy jste tu šifru rozluštil?“

„Bylo jich několik. Samozřejmě, že ano. Až na jednu, která mi nedává smysl.“ S tímto přiznáním zpřísní detektivův tón hlasu. „Mohu však jednoznačně prohlásit, že matčino krycí jméno je Chryzantéma a sestřino Břečtan.“ Prstem ukazuje

na nepatrné kresby na obálce, kterou má stále položenou na klíně.

Manželé Laneovi zalapají po dechu tak hlasitě, že vzbudí Reginalda. Ten se zvedne na své bílé tlapy, nastraží uši, zavětrí a zbystří pohled.

„Reginalde.“ Sherlock se obrátí na psa se stejnou vážností, jako kdyby chtěl vysvětlit případ Watsonovi. „Lady Holmesová se neozvala celé měsíce. Proč teď a tímto způsobem?“ Úzkými prsty zabubnuje na hnědý papír obálky. „A co je uvnitř?“

Lane se nabídne: „Mám dojít pro dopisní nůž, pane?“

„Ne. Nemohu to otevřít.“ Džentlmen by si nedovolil číst cizí poštu. „Obálka je určena Enole.“ Sherlock Holmes zastrčí svou lupu do kapsy, zvedne se a bystře se podívá, podobně jako pes po jeho boku. Jako lovec na stopě. „Vezmu ji do Londýna a doručím přímo jí.“

Pan a paní Laneovi se také zvednou a zírají na něj. Komorník vyjádří své pochybnosti. „Ale pane Sherlocku, víte, jak ji najít?“

„Ano.“ Oči se mu zablesknou a detektiv se téměř usměje. „Ano, myslím, že vím.“

KAPITOLA PRVNÍ

Toho osudného rána jsem mířila do své kanceláře (tím mám na mysli kancelář doktora Leslieho T. Ragostina, vědeckého investigátora, mého fiktivního zaměstnavatele) oblečená do perfektně padnoucích šatů princesového střihu z hedvábné látky světle zelené barvy, s širokým límcem z tenké organzy a kloboukem, který mi ladil k šatům. Červenohnědé vlasy (paruka) jsem měla slušivě vyčesané a na správném prstě nasazený snubní prsten.

„Dobré ráno, paní Jacobsonová!“ zakřičel chlapec v uniformě, když mi otevíral dveře.

„Dobré ráno, Joddy!“ usmála jsem se, nebo jsem spíš zářila radostí, protože to ten prostý kluk po měsíci konečně pochopil. Byl to dost velký rozdíl oproti prvnímu ránu, kdy jsem přišla do práce v na míru šitých šatech (ze švestkového mušelínu a s háčkovanými ozdobnými nášivkami) a s prstenem na ruce.

„Od teď se na mě budete obracet jako na paní Jacobsonovu,“ vysvětlila jsem poměrně příkře shromážděnému personálu „doktora Ragostina“: hospodyni paní Fitzsimmonsově,

kuchařce paní Baileyové a Joddymu. „Paní John Jacobsonovou.“ Natáhla jsem levou ruku, aby viděli můj snubní prsten, který jsem noc předtím získala v zastavárně.

„Páni!“ vykřikl Joddy a vypouklil oči zpod směšného kloubku své uniformy poslíčka. „To je zlato, že jo? Pravý zlato?“

„Ehm, blahopřejeme,“ prohlásila paní Fitzsimmonsová. „Omluvte naše překvapení. Jsme docela zaskočení.“

Ani z poloviny ne tak jako jsem byla překvapená já, ačkoli jsem samozřejmě nemohla vysvětlit, že jsem musela opustit East End a nechat za sebou všechno konfekční oblečení Ivy Meshlové i její vulgární blond příčesky a levné cetky. Věděla jsem, že si budu muset změnit identitu, protože můj bratr Sherlock se toho během případu lorda Whimbrela a tajemné krinolíny dozvěděl až příliš mnoho.

„Nedala jste najevo žádné z obvyklých, ehm, příznaků,“ dodala paní Fitzsimmonsová.

„Ale houby,“ vybuchla mnohem otevřenější paní Baileyová. „Tady tenhle pan Jacobson, ten žije na jedný hromadě s doktorem Ragostinem, že jo?“

Poslíček s hospodyní zalapali po dechu. To bylo poprvé, co se někdo z nich odvážil říct mi něco takového do tváře. Byla to narážka na labyrint výmyslů a milosrdných lží, na kterých byla postavena moje kariéra. Měla jsem ji samozřejmě rázně umlčet, ale pobavila mě. Byla celá nafouknutá jako ježek, až tak, že jsem vyprskla smíchy.

Všichni tři na mě zírali. „Skutečně odvážně řečeno, paní Baileyová,“ odvětila jsem a pořád se smála, i když už jsem

střízlivěla. „Teď mi povězte, dostáváte tady dobře zapláceno? Zachází se tu s vámi dobře? Je to pro vás dobré místo?“ Zeptala jsem se každého z nich pohledem a obočí jsem přitom měla zvednuté.

Všichni tři horoucně přikývli a možná u toho mysleli na velmi štědré bonusy, které jsem jim dala o Vánocích.

„V tom případě tedy,“ zeptala jsem se a tentokrát se zahleděla na paní Baileyovou, „jak že se jmenuji?“

Bezpochyby byla později vděčná, že ji ten její výlev nestál místo, a spiklenecky odpověděla: „Paní John Jacobsonová.“ Běžné jméno, aby můj fiktivní manžel nemusel být ten samý John Jacobson, kterého zná každý, koho potkám, ale nějaký jiný.

Dokonce se mi uklonila. „Ano, madam, paní Jacobsonová.“

„Správně. Paní Fitzsimmonsová?“

„Moje nejvřelejší gratulace, paní Jacobsonová.“

„Děkuji.“ Nejen, že jsem změnila vzhled, ale dovolila jsem si přiznat i trochu aristokratičtější přízvuk. „Joddy?“

„Ehm, přesně jak říkáte, lady.“

Povzdechla jsem si. Cožpak si to ten omezenec nikdy nezapamatuje? „Nesmíš mi říkat lady! Jak se jmenuji?“

„Hm, paní Jacobsová?“

„Jacobsonová.“

„Ano, lady. Paní Jacobsonová.“

„Velmi dobře. Abych nezapomněla, už nejsem sekretářka doktora Ragostina. Jsem teď nově jeho asistentka.“

„Jistě, paní Jacobsonová,“ souhlasili všichni s mým povýšením.